

GAKU DO YO JIN SHU

Praktické rady jak následovat buddhistickou pravdu

--- napsal mistr Dogen ---

Z japonštiny do angličtiny přeložil mistr Gudo Nishijima, z angličtiny do češtiny přeložil Roman Válek.

Gaku znamená studovat, učit se, nebo následovat. **Do** znamená Pravda. **Yojin** znamená upozornění, ukazatel nebo rada. A **Shu** znamená sbírka. Takže **Gaku Do Yojin Shu** doslova znamená sbírka rad pro následování pravdy.

V Japonsku se dnes této práci říká Eihei Shoso Gakudo Yojin Shu. Eihei Shoso znamená první patriarcha chrámu Eihei, což je mistr Dogen. Ale titul **Eihei Shoso Gakudo Yojin Shu** není tak starý. Mistr Dogen napsal tuto knihu přibližně roku 1234. Důvod, proč říkám „přibližně“, je ten, že ačkoliv je kniha složena z několika článků, jen dva články, číslo 3 a 6, jsou datovány. Můžeme si myslet, že každý z těch deseti článků byl napsán v jiném datu, ale ta data nemůžeme odhadnout přesně. Nicméně můžeme předpokládat, že všechny kapitoly byly napsány kolem roku 1234. Editor této knihy je také neznámý. Někteří učenci si myslí, že články editoval sám mistr Dogen, ale jiní trvají na tom, že byly editovány mistrem Kounem Ejo, následovníkem mistra Dogena.

Mistr Dogen se vrátil z Číny do Japonska roku 1227, když mu bylo 27 let. V následujících letech napsal několik knih, například **Fukanzazengi** (Univerzální návod ke standardní metodě zazenu), **Shobogenzo Bendowa** (Pojednání o následování pravdy), **Shobogenzo Maka-hannyaharamitsu** (Dosažení, které je velkou skutečnou moudrostí), a **Shobogenzo Genjo-koan** (Uskutečněný vesmír), ale prací, které dokončil před napsáním **Gakudo Yojin Shu** bylo relativně málo.

Svůj první klášter, Kosho-horin-ji, založil mistr Dogen poblíž Kjóta roku 1233. Mistr Dogen tehdy toužil v Japonsku šířit pravý buddhismus - a tak napsal pro své žáky to, co považoval za nejdůležitější návod k následování pravdy buddhismu. Z toho je jasné, že studium **Gakudo Yojin Shu** hraje velmi důležitou roli.

1. Ustavit vůli k pravdě

Vůle k pravdě má mnoho jmen, ale všechna ta jména odkazují k témuž stavu mysli. Slovy mistra Nagarjuny: "Například mysl, která uvažuje pouze o pomíjivosti a nestálosti světské společnosti, jak se objevuje a mizí, bychom mohli nazvat vůli k pravdě."

Takže prozatím můžeme použít tuto definici vůle k pravdě. Je jisté, že když zvažujeme nestálost světské společnosti, naše mysl se nestává sobeckou a touha po slávě a zisku nevzniká. Tak bychom si měli dobře všimnout, jak čas letí, a cvičit pravdu s takovou vervou, jako by nám hořely vlasy na hlavě. Když si uvědomíme, jak křehká je naše fyzická existence, musíme se maximálně snažit, abychom šli ve stopách Gautamy Buddhy.

Možná posloucháme nebeskou píseň ptáka Kalavinky, ale ani se nenadějeme, a náhle slyšíme jen večerní vánek. Možná se díváme na líbeznou tvář Mosho nebo Seishi, ale přijde ranní rosa a naše oči jsou zavřeny navždy.

Nicméně jakmile se osvobodíme z pout připoutání ke zvukům a formám, můžeme přirozeně naplnit nejvyšší princip vůle k pravdě.

Slyšeli jsme mnoho příkladů - od nejstarších dob až do současnosti - o lidech, kteří postrádali znalosti nebo měli omezené názory. Téměř všichni z nich upadli do pastí slávy a zisku, a ztratili tak navždy příležitost žít buddhistický život. Je to žalostné, tragické, ale měli bychom vědět, že to tak bývá.

I když čteme nádherné buddhistické sútry, a to jak alegorické, tak doslovné, a i když jsme obdrželi teoretické buddhistické knihy, a to jak exoterické, tak esoterické, pokud jsme přesto neodhodili touhu po slávě a zisku, nemůžeme tvrdit, že jsme ustavili vůli k pravdě.

Někdo říká, že vůle k pravdě je vůle k nejvyšší, správné a vyvážené osvícené mysli a taková mysl se nezajímá o slávu a zisk. Někdo říká, že vůle k pravdě je momentální stav mysli, v němž je tři tisíce názorů a hledisek. Někdo říká, že vůle k pravdě je brána do buddhistického učení, v nichž se mysl neobjeví ani na okamžik. Někdo říká, že vůle k pravdě je mysl, se kterou vstupujeme do buddhismu. Ale lidé, kteří tohle říkají, sami ani ještě neznají vůli k pravdě, a tak překrucují

správný význam vůle k pravdě. Takoví lidé se čím dál víc oddalují od toho, co je pravda buddhismu.

Například když máte vůli k slávě a zisku, uvažujte o své myslí v tom okamžiku. Obsahuje vaše mysl v tom okamžiku tři tisíce světů podstaty a formy, nebo ne? Máte v tom okamžiku zkušenost učení buddhismu, v kterých se mysl neobjevuje ani na okamžik, nebo ne? Ne - je tu jen oklamaná touha po slávě a zisku. V tom stavu není žádná naděje, že byste pochopili, co to je vůle k pravdě.

Odpradávná buddhističtí mudrci, kteří poznali pravdu a učení Gautamy Buddha, učili tak, že vstupovali mezi obyčejné lidi, ale nikdy neměli naprosto žádnou touhu po slávě a zisku. Dokonce nebyli ani připoutáni k učení Gautamy Buddha. Tím spíše neměli jakékoliv připoutání k světským hodnotám.

Vůle k pravdě, jak jsem uvedl výše, je mysl, která odráží nestálost tohoto světa - a to je jen jedna z mnohých vysvětlení. Tato vůle nemůže být nikdy stejná jako ta, kterou diktuji šílenci. Obrazy neobjevení a tři tisíce světů forem jsou uskutečněny skvělým činem, který je vykonán poté, co byla ustavena vůle k pravdě. Tak bychom neměli plést stádia takového procesu. Zkrátka když na sebe na chvíli zapomenete a v soukromí cvičíte, důvěrně poznáte vůli k pravdě.

Tak bychom mohli říct, že šedesát dva nebuddhistických hledisek jsou všechny zakořeněny v sobectví. Když se náš pohled na věci stane sobeckým, musíme cvičit zazen a klidně uvažovat o sobě. Co máme - uvnitř a vně našeho těla? Na co se můžeme v podstatě spoléhat? Od rodičů jsme dostali tělo, vlasy a kůži, jeho semeno a její vajíčko - jako nic od začátku do konce. Zdá se, že mysl, záměry, vědomí a naše mentální poznávání tvoří náš celý život. Nadechujeme a vydechujeme, ale o čem to nakonec je? Ani tyto věci nemůžeme nazývat „já“. Mezi všemi těmito jevy, ať už zde nebo někde jinde, není k čemu být připoután. Jen oklamání lidé jsou k nim připoutáni. Ti, kteří poznali pravdu, tyto věci nechají být. Nicméně když si lidé dělají starosti s „já“, které není já, a uvíznou v myšlence, že tu je zjevování, ačkoliv to je nezjevování, nedaří se jim pak cvičit buddhistická cvičení, která by měli cvičit, a nedaří se jim odetnout světská pouta, která by měli odetnout. Nelíbí se jim pravá učení a honí se za falešnými učenými. Jak se mohou tak zcela mýlit?

2. Když se setkáte s autentickým učením Gautamy Buddha, a posloucháte ho, ujistěte se, že se ho učíte prostřednictvím cvičení

V konfucianismu se říká, že jedno slovo rady nabídnuté králi jeho věrným ministrem má někdy schopnost vyvolat revoluci v národu. Takže když je nám nabídnuto jedno slovo Gautamy Buddha, nikdo z nás nemůže neprojit revolucí v našich srdcích a myslích.

Samozřejmě - pokud ten král není dost inteligentní, bude radu svého věrného ministra ignorovat. A podobně - pokud nejsme skvělí lidé, budeme ignorovat slova Gautamy Buddha. Aniž bychom prošli revolucí v našich srdcích a myslích, nebudeme schopni oddělit se od společenských trendů a nepřestaneme si dělat starosti s životem a smrtí.

Stejně tak král nemůže nastolit účinnou politiku ve své zemi, aniž by přijal radu svého ministra.

3. Abyste vstoupili do buddhismu a zažili buddhismus, vždycky spoléhejte na cvičení

Světská kniha (konfucianismu) říká, že když studujeme, odměna je už ve studiu samotném. Gautama Buddha řekl, že když cvičíme, úplné uskutečnění pravdy je už ve cvičení samotném. Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by dosáhl vzdělání bez studia, a nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by dosáhl úplného uskutečnění pravdy bez cvičení.

Můžeme dělat intelektuální rozdíly mezi cvičením, které spoléhá na subjektivní víru, a cvičením, které spoléhá na objektivní učení, nebo mezi náhlým a postupným osvícením, ale jen cvičení samotné může překonat osvícení. Žáci mohou být hodnoceni podle hloubky svého studia, nebo jestli jsou chytří nebo hloupí, ale ti, co pilně studují, nemůžou nedosáhnout vzdělání. Dosáhnout vzdělání nezávisí pouze na tom, jestli je král vynikající nebo ne, nebo jestli má žák štěstí nebo smůlu. Pokud by kdokoliv mohl dosáhnout vzdělání bez studia, jak by bylo možné předávat způsoby těch starodávných králů, kteří věděli, jak účinně vládnout? A podobně - kdyby kdokoli mohl dosáhnout úplného uskutečnění pravdy bez cvičení, jak by mohlo být možné chápat učení Gautamy Buddha o klamu a osvícení?

Měli bychom vědět, že cvičení se nachází právě uprostřed našich iluzí a zkušenosti dosahujeme ještě před úplným uskutečněním pravdy. Pak můžeme vědět, že plavidla a vory, ve kterých jsme si mysleli, že cestujeme, jsou jen sny, které jsme snili minulou noc, a tak můžeme být navždy osvobození od svých starých iluzí, protože vidíme, že ten strašlivý had byl ve skutečnosti pouhou popínavou révou. Buddha nevynakládá cílené úsilí, aby se tohle stalo - stane se to, když jsou Buddhové aktivováni okamžikem v přítomnosti.

Navíc můžeme říct toto: Zkušenost je výsledkem cvičení. Náš vlastní poklad nepochází z oblasti mimo nás. A cvičení je funkcí zkušenosti. Takže (když cvičení a zkušenost je v záznamu totéž), jak můžeme považovat náš konkrétní mentální stav jako cokoli jiného, než co to je? A současně, když používáme oči zkušenosti proto, abychom si všimli situace našeho cvičení, ani jedna jediná skvrna nezastírá náš pohled - je to, jako bychom byli schopni vidět bílé mraky deset tisíc mil odtud. Ale když budeme analyzovat každý krok naší praxe jako krok směrem k úplnému uskutečnění pravdy, naše nohy nebudou schopny dotknout se jediného zrnka skutečného prachu: Když se budeme pokoušet kráčet po zemi, náš nebeský stav a konkrétní země budou zcela odděleny. Tím, že pokorně ustoupíme z takového stavu, můžeme překonat i stav Buddha.

Napsáno 9. března (podle lunárního kalendáře) druhého roku éry
Tenpuku

4. Necvičte učení Buddha Gautamy s pomyšlením na osobní prospěch

Cvičení toho, co učil Gautama Buddha, může být uskutečněno pouze tak, že přijmeme pravé principy, které stanovili naši buddhističtí předchůdci. Neměli bychom používat naše vlastní principy. Navíc, pokud spoléháme na mysl, nikdy nepochopíme učení Buddha Gautamy, a pokud spoléháme na popření mysli, rovněž nemůžeme obdržet učení Buddha Gautamy.

Pokud nemáme mysl, která ovládá naše skutky v souladu s pravdou, naše tělo a mysl nemůže najít vyvážený stav. Pokud není naše tělo a mysl klidně vyváženo, tělo a mysl nemůžou být příjemné. A dokud není tělo a mysl příjemně vyváženo, zažívat pravdu může být bolestivé.

Jak se chová člověk, který dokáže kontrolovat své činy, aby je přivedl do souladu s pravdou? Mysl takového člověka ani neuchopuje, ani nic neodmítá a ten člověk nemá zájem o osobní slávu nebo prospěch. Takový člověk necvičí učení Gautamy Buddha proto, aby se stal známým nebo oblíbeným.

Nicméně když se podíváme na lidi v dnešní době, dokonce i ti, co cvičí učení Gautamy Buddha, jsou obětí stále většího rozporu mezi jejich myslí a pravdou. Pokud je něco, co můžou udělat proto, aby byli chváleni druhými, udělají to okamžitě, ačkoliv vědí, že to porušuje pravdu. Pokud jejich různá cvičení nezískají úctu a obdiv druhých, pak takových cvičení zanechávají, i když vědí, že taková cvičení jsou snad pravdou samotnou. Jak je to politováníhodné! Na příklad všichni, co jste tady a teď, uklidněte své mysli a uvažujte. Dá se říct, že mysl a chování lidí dnes představuje to, co učil Gautama Buddha? Hanba nám. Hanba nám. Oči buddhistických svatých vidí, jaká je skutečnost v tomto ohledu.

Obecně vzato ti, co cvičí učení Gautamy Buddha, to nedělají proto, aby měli vlastní prospěch, takže jak by vůbec kdy mohli cvičit pro slávu a zisk? Měli bychom cvičit jen pro samotná učení Gautamy Buddha.

Laskavost a soucit buddhů, jejich láska k živým bytostem a jejich starostlivost nejsou ani sobectvím, ani altruismem. Jsou to prostě obyčejné city v buddhismu. Neviděli jste nikdy jak hmyz a zvířata tvrdě pracují a trpí, aby mohli vychovat mláďata, a přitom procházejí fyzickým a mentálním mučením a jak nakonec za své dlouhodobé úsilí rodičů nic nedostanou? A přece se na své mladé dívají s laskavostí a soucitem. I malá zvířata jsou taková. Buddhové přirozeně pohlížejí na žijící bytosti stejným způsobem. Skvělá učení Buddhů nejsou omezena

na laskavost a soucit - ta učení manifestují sebe sama univerzálně v každém konkrétním místě. To je základní fakt a ten se uplatňuje na všechno stejnou měrou.

Teď když už jsme žáci Gautamy Buddha, jak bychom si mohli nechat ujít příležitost následovat zvyky buddhů? My, co cvičíme buddhismus, bychom neměli cvičit učení Buddha Gautamy pro vlastní prospěch, ani pro slávu a zisk, ani pro dobré účinky a špatné účinky, ani proto, abychom získali něco mystického. Jen pro samotné učení Gautamy Buddha cvičíme učení Gautamy Buddha. Tak to prostě je.

5. Když chcete cvičit zazen a studovat pravdu, hledejte pravého mistra

Starý mistr řekl: „Pokud ustavení vůle k pravdě není správné, pak všechna cvičení vyjdou naprázdno.“ Jak pravdivá jsou tato slova! A taky bychom měli vědět, že cvičení pravdy závisí na tom, zda je mistr pravý nebo ne. Žák je jako jemné dřevo a mistr jako truhlář. Kvalitní dřevo neukáže svou krásu, pokud není v rukách dobrého truhláře, kdežto v rukách poctivého řemeslníka dokonce i zdánlivě špatné dřevo ukáže hned svou kvalitu. Zda u žáka došlo k pravému uskutečnění pravdy, nebo je to jen něco falešného, závisí na pravosti nebo nepravosti mistra. Tak můžeme chápat věci pomocí tohoto přirovnání. Nicméně v celé historii Japonska nenajdeme pravého mistra. Jak to můžeme vědět? To zjistíme, když si přečteme, co minulí mistři tvrdili - podobně jako můžeme ověřit kvalitu zdroje, když nabíráme vodu po proudu.

V naší zemi, od dávných dob až dodnes, byla řeč mistrů nezralá, ačkoliv tito lidé přepisovali knihy, učili žáky a kázali lidem a bohům v nebesích. Tihle lidé nikdy nedosáhli ani horních mezí intelektuálního studia, natož aby kdy dosáhli hranic skutečné zkušenosti. Pouze předávali slova a fráze a nutili své žáky, aby recitovali jméno Buddhy. Nocí a dnem počítali poklad ostatních, aniž by byli schopni získat pětník z toho pro sebe. V tom spočíval ten strašný omyl starých mistrů.

Někteří z nich učili druhé hledat osvícení, které bylo odlišné od konkrétního stavu mysli, a někteří učili ostatní, aby se těšili na život v jiném světě. Iluze, zmatek a chybné myšlenky vyrostly z takových učeních.

Je to, jako když špatný lékař předepíše léky. Na příklad i když lék je sám o sobě dobrý, pokud lékař neřekne pacientovi, jak ho má brát, pak takový lék může být škodlivější než jed. V této zemi nikdy nebyl nikdo, kdo by uměl podávat léky správně. A dodnes tu nebyl mistr, který by mohl podat protilék na špatný lék. Z toho důvodu se lidé dodnes velmi usilovně snažili vyhnout životu a nemoci, ale jak může někdo uniknout stárnutí a smrti? To, že se to ti lidé snažili dělat, je zcela zjevná vina jejich učitelů. To není vina těch žáků.

Proč to říkám? Protože tyto věci se dějí, když učitelé nutí žáky, aby odhodili základní věci ve prospěch maličkokostí. Než oni sami sebe nějak skutečně pochopí, takoví učitelé se můžou přetrhnout, aby jejich vlastní sobecká mysl byla energická, zatímco ostatní kolem nich upadají do špatného stavu. To je

politováníhodné. Ti učitelé samotní nikdy nepochopili špatnost a klam v této záležitosti, tak jak by mohli čekat, že jejich žáci rozeznají správné od nesprávného?

Je velmi politováníhodné, že učení Gautamy Buddha se nikdy nerozšířilo do této malé země, která je tak daleko od civilizovaných národů, a že žádný pravý učitel se tu neobjevil. Pokud chcete studovat nejvyšší pravdu buddhismu, musíte navštívit vynikající buddhistické učitele ve vzdálené Číně. Všimněte si té nelítostné cesty, která je daleko za intelektuálním myšlením. Pokud nemůžete najít pravého mistra, je lepší nestudovat vůbec.

Obecně vzato když hledáte pravého mistra, nevěšmejte si věku nebo zkušeností: pravý učitel je prostě někdo, kdo uskutečnil pravá učení a obdržel potvrzení pravého mistra. Znalosti nejsou důležité. Pochopení není na prvním místě. Někdo, kdo má neobyčejnou vůli jednat, neutuchající mentální vitalitu, kdo překračuje vlastní názor, nesetrvává ve stavech citového pohroužení a v kom se cvičení a pochopení setkává v rovnováze, to je pravý mistr.

6. Co bychom měli vědět, když cvičíme zazen

Cvičení zazení a následování pravdy jsou velké úkoly po celý náš život - neměli bychom je brát na lehkou váhu. Jak bychom mohli být nedbalí v přístupu k nim? Lidé, kteří následovali pravdu v historii, si usekli paže nebo uřízli prsty - to jsou vynikající příklady z Číny. Před dávnými dobami se Gautama Buddha vzdal rodiny a opustil své království - tohle je také předpoklad pro cvičení pravdy.

Lidé dnes říkají, že bychom měli cvičit něco, co je snadné cvičit. Ale taková slova jsou naprosto chybná. To naprosto neodpovídá Buddhově učení. I kdybychom si zvolili tak snadnou praxi, jako třeba ležení v posteli, nakonec by to bylo únavné. A kdybychom si dovolili nechat se znudit tím naším jedním cvičením, všechna naše práce by se stala únavná. A navíc lidé, kteří mají rádi snadné cvičení, nemají správné předpoklady pro to, aby následovali pravdu.

Aniž by byla jakkoliv snadná, učení, která se rozšířila po světě dnes, jsou ta učení, kterých velký mistr Gautama Buddha dosáhl teprve po namáhavých a bolestivých cvičeních, kterými procházel nekonečně dlouho. Původní zdroj byl právě takový. Jak by mohly být cesty, které z toho zdroje pocházejí, snadné? Člověk, který miluje pravdu, by nikdy neměl mít záměr cvičit snadnou praxi. Pokud takový člověk hledá snadné cvičení, nikdy nepadne na pevnou půdu, a tak bude mít nejspíš problém dostat se do domu pokladu.

V minulosti byli lidé, kteří měli výborné schopnosti, a i ti říkali, že jejich cvičení bylo obtížné. Měli bychom poznat hloubku a skvělost Buddhovy pravdy. Pokud by buddhismus byl původně snadný ke cvičení, lidé velkých schopností v historii by neříkali, že cvičení buddhismu je obtížné a filozofie buddhismu těžko pochopitelná. Ve srovnání s takovými skvělými lidmi minulosti dnes lidé nestojí za nic. I když shrneme všechny naše chabé zdroje a slabou vědomost a snažíme se cvičit něco obtížného, nedosáhneme ani na úroveň, která byla pro staré mistry snadno cvičitelná a pochopitelná.

Co je vůbec ta věc, kterou lidé dnes rádi snadno cvičí a snadno pochopí? Není to ani světské učení, ani buddhistické učení. Nemůže se to vyrovnat cvičení démonů na obloze, ani na zemi. Nemůže se to vyrovnat cvičení nebuddhistů, ani cvičení intelektuálních a smysly chápajících buddhistů. Něco takového lze pouze nazvat nejoklamanější a nejhorší cvičení obyčejných lidí. A i když ti, kteří takové snadné cvičení hledají, opustí světskou společnost, jejich každodenní život bude stále chycen v nekonečném cyklu ubohého života a smrti.

I když je dost těžké lámat si kosti a drtit morek, nejobtížnější je učinit naši mysl vyrovnanou. I když může být obtížné udržovat předpisy a dodržovat čisté chování, nejobtížnější je učinit naše fyzické chování vyvážené.

Kdyby mělo hodnotu umlít vlastní kosti na prášek, mnozí, kteří podstoupili takové odříkání, by bývali dosáhli učení Buddha Gautamy, ale jen málo lidí opravdu dosáhlo takových učení. Kdyby mělo hodnotu být člověkem čistého chování, mnoho puritánů by od pradávna bylo dosáhlo uskutečnění pravdy. Důvod je ten, že je velmi obtížné učinit mysl vyváženou.

Vnímavost není důležitá. Scholastické chápání není důležité. Mysl, vůle a vědomí nejsou na předním místě. Mentální obrazy, myšlenky a úvahy nejsou tak důležité. Lidé v minulosti měli zkušenost vyrovnaného stavu těla a mysli a vstoupili do Buddhovy pravdy, aniž by museli mít nějaké zvláštní schopnosti mysli, vůle, vědomí nebo schopnost nějak zvláště vnímat a chápat věci. To je to, co měl Gautama Buddha na mysli, když řekl, že Bodhisattva Avalokiteshvara změnil směr a ztratil vědomí svého vnímání. Když je jasné, že dvě strany - pohyb a klid - se opravdu neobjevují, tak to je ten vyrovnaný stav. Kdyby bylo možné vstoupit do Buddhovy pravdy prostřednictvím vnímání a širokých znalostí, zkušený kněz Jinshu by býval byl mužem pravdy. Kdyby se Buddhova pravda protivila obhroublosti nebo nízkému postavení, jak by mohl patriarcha na hoře Sokei (mistr Daikan Eno) dosáhnout Buddhovy pravdy? Je zřejmé, že transmise a přijetí buddhismu přesahuje vnímavost a široké znalosti. Pokud hledáme fakta, můžeme obdržet fakta. A pokud uvažujeme o těchto faktech, můžeme mít zkušenost buddhismu.

Nezáleží na tom, zda jsme staří a vrásčítí, anebo jestli jsme mladí a v plném rozkvětu. Mistr Joshu měl přes šedesát let, když se pustil do následování pravdy, a přesto se stal vynikajícím mistrem v linii mistra Bodhidarmy. Dcera rodiny Tei začala studium buddhismu, když jí bylo pouhých třináct, a nakonec se stala vynikající členkou buddhistického chrámu. Úctyhodnost učení buddhů se objevuje pouze tehdy, pokud se chováme jako buddhisté a tuto úctyhodnost učení buddhů můžeme rozpoznat pouze tehdy, když sami máme zkušenost učení buddhů.

Ostřílení, zkušení učenci teoretických buddhistických učení a odborníci v učeních světských mohou všichni nakonec najít zazen. Je mnoho takových příkladů v minulosti: Mistr Eshi z hory Nangaku byl člověkem mnoha talentů, a přesto studoval u mistra Bodhidarmy. Mistr Yoka Gengaku byl význačnou osobností, ale studoval buddhismus pod vedením mistra Daikana Eno. Může být řečeno, že uskutečnění buddhistických učení a dosažení pravdy záleží na studiu pod vedením mistra. Když navštívíte buddhistického mistra a studujete pod jeho vedením, poslouchajte, co mistr říká, aniž byste se snažili to

srovnávat s vlastními názory. Když porovnáváte to, co mistr říká, s vašimi vlastními názory, nebudete schopni poznat mistrova učení. Když navštívíte mistra a posloucháte jeho učení, očistěte svá těla a mysli a uklidněte své oči a uši. Jen vyslechněte mistrova učení a nemíchejte do nich vůbec žádné jiné obrazy. Když jste mysl a tělo dostali do jednoty, buďte jako džbán připravený být naplněný vodou. Pak budete jistě schopni obdržet mistrova učení.

Hloupí lidé dnešní doby se nazpaměť učí věty z knih anebo sbírají vědomosti o buddhistických předcích a pak se je snaží srovnat s tím, co říká mistr. V té chvíli pouze mají vlastní názory nebo slova minulých učitelů. Tak vůbec nejsou připraveni vyslechnout a přijmout slova mistra. Další skupina jsou ti, co na základě toho, že dávají přednost vlastním názorům, otevřou buddhistická písma, naučí se nazpaměť jedno nebo dvě slova a považují to za po chopení učení buddhismu. Následně poté, co navštívili mistry jasného pochopení a mistry základních učení, pokud ta učení, která vyslechnou, odpovídají jejich názorům, potvrdí taková učení, ale pokud ta učení neodpovídají jejich starým názorům, popřou taková učení. Aniž by věděli, jak odhodit nesprávná učení, jak se mohou vůbec kdy vrátit na správnou cestu? Možná to je tak, že i když projdou nekonečně mnoha eony, pořád zůstanou oklamanými lidmi. Tohle je možná velmi, velmi velká škoda. Není to smutné?

Ti, kdo se učí buddhismus, by měli vědět, že pravda buddhismu je za myšlením, diskriminací, předpoklady, úvahami, vnímáním a chápáním. Naše životy trávíme v oblasti za těmito kategoriemi, takže pokud buddhistická pravda existuje uvnitř toho, kde se nacházíme, proč jsme ještě neuskutečnili pravdu buddhismu? Ti, kdo studují pravdu, by se neměli spoléhat na schopnosti myšlení, rozlišování a tak dále. Současně máme vždycky v dosahu myšlení a jiné schopnosti - a pokud je uplatníme s vlastním tělem a posoudíme naši situaci, pak je to jako pohled do jasného zrcadla. Brána do buddhistické situace existuje pouze pod kontrolou mistrů, kteří dosáhli pravdy a kteří tuto bránu uskutečnili zcela. To je naprosto mimo dosah těch, co učí pouze slova.

Patnáct dnů po jarním slunovratu (podle lunárního kalendáře), druhý rok éry Tenpuku.

7. Kdokoli, kdo má touhu cvičit buddhismus a překonat světskou společnost, by měl bez váhání cvičit zazen

Buddhismus je nadřazen ostatním učením. Proto o něj mají lidé zájem. V době, kdy žil Gautama Buddha, nebyla dvě rozdílná učení. Velký mistr Gautama Buddha prováděl živé bytosti pouze pomocí nejvyšší pravdy.

Od té doby, co mistr Mahakasyapa předal podstatu a poklad učení Gautamy Buddha, dvacet osm generací v Indii, šest generací v Číně a patriarchové pěti škol předali učení z autentického mistra na autentického mistra, aniž by došlo k jakémukoliv přerušení transmise. Proto od té doby, co mistr Bodhidharma přišel do Číny uprostřed éry Futsu v době dynastie Ryan (527), nebyl mezi vynikajícími lidmi - počínaje buddhistickými mnichy až po samotného krále a vládní úředníky - nikdo, kdo by se neoddal buddhismu. Popravdě řečeno - pokud milujete něco vynikajícího, pak milujte to, co je opravdu vynikající. Nebuďte jako Shoko, který miloval draky, ale omdlel, když uviděl skutečného draka.

V Číně a na Východě se síť abstraktních učení rozšířila přes oceán a hory. Ale buddhističtí kněží nemají jednotu mraků a myslí, i když ta síť pokrývá jejich hory. A ačkoliv je ta síť rozprostřená přes oceán, jednotu myslí a vln vyschla. Hloupí lidé mají rádi systematická učení písmen. Jsou tak hloupí jako muž, který chytil rybí oko a tvrdil, že v ruce drží perlu. Oklamání lidé si hrají se slovy. Jsou tak oklamání jako muž, který považuje oblázek ve vlaštovčím hnízdě za drahokam. Většina těchto lidí upadá do jámy démonů a obvykle si také poškodí svá těla.

Je velmi politováníhodné, že v této zemi, daleko od civilizace, lidé snadno sklouznou do uctívání nesprávných zvyků a pravá učení Gautamy Buddha se tu nemohla nikdy rozšířit. Kdežto v Číně se už celá země oddala správným učením Gautamy Buddha. V naší zemi, v Koreji a tak dále, se ještě správná učení nerozšířila. Proč ne? Proč se tu nerozšířila pravá učení? Korejci aspoň byli schopni vyslechnout pravá učení, ale my v Japonsku jsme ještě neslyšeli ani název těchto učení. Důvodem je to, že z těch mnoha učitelů, co v minulosti cestovali z Japonska do Číny, uvízli všichni v síti abstraktních učení. Ačkoliv předali buddhistická písmena, bylo to, jako by zcela zapomněli na samotný buddhismus. K čemu takové počínání bylo dobré? Jejich úsilí bylo k ničemu.

Protože nepoznali pravé tradice následování pravdy. Je velmi politováníhodné, že navzdory jejich úsilí promarnili svá lidská těla po celou dobu svého života.

Obecně vzato, když studujeme buddhismus a když poprvé vstoupíme do brány buddhismu, posloucháme učení ctěných buddhistických kněží a snažíme se cvičit podle jejich učení. Tehdy tu je něco, co bychom měli vědět. Je to tohle: Vesmír otáčí nás a my otáčíme vesmír. Když můžeme otáčet vesmír, jsme silní a vesmír je slabý. Když nás na oplátku otáčí vesmír, vesmír je silný a my jsme slabí.

Buddhistická učení měla vždy tyto dva faktory, ale nikdo jiný než pravý učitel to nikdy nepoznal. Sotva kdo jiný než skromní mniši v zašíváných oděvech kdy slyšeli o tomto učení. Dokud nepoznáme tento starý osvědčený princip, není možné následovat pravdu intuitivně, a o to víc je nemožné rozlišit mezi tím, co je správné a co je nesprávné.

Nicméně v dnešní době je tento starý, osvědčený princip předáván přirozeně těm z nás, kdo cvičí zazen a následují pravdu. A tak my neděláme chyby. Jiné školy takové nejsou.

Někdo, kdo touží po cestě a hledá cestu Gautamy Buddha, nikdy nemůže najít pravou cestu, aniž by cvičil zazen.

8. O chování buddhistických mnichů a mnišek, kteří cvičí zazen

Od doby Gautamy Buddha pokračovala přímá transmise v jedné linii dvacet osm generací v Indii a šest generací v Číně, aniž by k tomu byl přidán byt jediný chlup, a bez toho, že by se poškodilo byt jediné zrnko prachu. Mistr Daikan Eno získal rituální oděv na hoře Sokei a buddhistická učení se rozšířila po celém vesmíru. Od té doby podstata a poklad pravých učení Gautamy Buddha rozkvétala ve slavné čínské dynastii Tang. Skutečná situace těchto učení nemůže být nicméně pochopena, atťápeme jakkoli, a nemůže být dosažena, kdekoli bychom ji hledali. Skutečná situace je tam, kde vnímáme, že jsme zapomněli, co jsme poznali, a v okamžiku, kdy toho dosahujeme, jsme překonali mysl.

Mistr Daikan Eno překonal svou skromnou osobu na hoře Obai a mistr Taiso Eka si uříznul paži na Hoře Shoshitsu. Když obdrželi morek svého mistra, změnili svou mentální situaci a zažili vynikající způsob buddhistického chování. Poté, co provedli plnou poklonu, ustoupili zpátky a zařadili se do řady, aniž jakkoliv překáželi druhým. Současně nezůstali na žádném fixním, strnulém, nehybném místě. Aniž by se k čemukoli připoutávali, v mysli nebo těle, neustrnuli a nezůstali nikde.

Buddhistický mnich se zeptal mistra Joshu: „Má pes buddhovskou podstatu nebo ne?“ Mistr Joshu řekl: „Nic“. Měli bychom se zastavit a uvažovat nad slovem „nic“? Měli bychom přešlapovat u slova nic? Když hledáme něco konkrétního, na co bychom se mohli spolehnout, vůbec nic tu není. Zkuste tohle: Pusťte svoje ruce. Jen na chvíli uvolněte své sevření. V jakém stavu je tělo a mysl? Jaké je skutečné chování? Jednání? Jaký je život a jaká smrt? Jaký je buddhismus? Jaká jsou světská pravidla? Jaké jsou hory, řeky a země, nebo lidé a domácí zvířata, jaké to všechno vlastně je? Jak zkoumáme tyto věci znovu a znovu, dvě formy - pohyb a nepohyb - se přirozeně vůbec neobjevují. Když se vyskytne toto nezjevení, stav není strnulý, ale málo lidí tohle může zažít a mnoho lidí je tím oklamáno.

Někdo, kdo následuje pravdu, je už na půl cesty k pravdě. Nevzdávejte se, dokud tam nedojdete. To vám opravdu přeju.

9. Nasměrujte svou snahu směrem k pravdě a cvičte ji

Ti, co statečně následují pravdu, by se nejdřív měli ujistit, že jejich cíl je pravý. Pravý cíl je na příklad to, co obdržel Gautama Buddha, když v sedě pod stromem Bodhi uviděl jasně zářit Venuši - v tom okamžiku náhle uskutečnil nejvyšší způsob, jak dosáhnout pravdy. Pravda, kterou tak dosáhl, je mimo dosah šravaků, pratjekabuddhů a tak dále. Gautama Buddha byl schopen uskutečnit pravdu sám. Od té doby Buddha předává pravdu Buddhovi a tato transmise nebyla až dodnes porušena. Pokud někdo dosáhl stejné pravdy, nemůže nebýt Buddhou. Nasměrovat sebe k pravdě znamená poznat omezení buddhistických učení a vyjasnit stav buddhismu. Pravda buddhismu existuje pod nohama každé lidské bytosti. Když je člověk chycen, zastižen pravdou, pak může jasně uskutečnit okamžik přítomnosti.

Když je člověk zachycen plným uskutečněním pravdy, pak může dokonale uskutečnit sebe sama jako člověka. Ale i když takový člověk rozumí pravdě dokonale, přesto může z úrovně intelektu sestoupit do konkrétního uskutečnění pravdy. Jít přímo k pravdě je právě takhle svobodné a půvabné. V dnešní době lidé, kteří následují pravdu, ještě nepoznali, co může být pochopeno a co nemůže být pochopeno, a tak se rádi honí za konkrétními účinky. Je někdo, kdo nedělá tuto chybu? Jsou jako syn, který odmítl svého otce a utíká ze své vlasti a odhazuje drahé kameny s každým únavným krokem. I když je jediným synem bohatého muže, už dlouho je tulákem v cizině. Není divu, že se takto lidé chovají.

Obecně vzato, studenti pravdy chtějí být chyceni pravdou. Být chycen pravdou znamená ztratit všechny stopy osvícení. Ti, co cvičí buddhistickou pravdu, by měli nejdříve věřit v Buddhovo učení. Víra v Buddhovo učení by měla být vírou, že my sami původně existujeme v pravdě - bez klamu, bez špatných představ, bez rušení, bez čehokoliv navíc nebo že by nám něco chybělo. To je ten druh víry, kterou bychom měli ustavit, a tak bychom měli vyjasnit pravdu. Pak cvičíme v souladu s takovou vírou. To je náš základ pro následování pravdy.

Tato kritéria opravdu znamenají to, že bychom pomocí zazenu měli odseknout kořeny úmyslu, a měli bychom se držet mimo cestu, která vede k intelektuálnímu pochopení. To je metoda, kterou by měli cvičící následovat nejdříve. Potom druhý krok je překonat tělo a mysl a zbavit se klamu a osvícení.

Obecně vzato, nejtěžší je najít někoho, kdo věří, že už existuje ve stavu probuzení. Pokud člověk opravdu ryze věří, že už je v pravdě, pak přirozeně rozumí Velké Pravdě a dokonce je schopen poznat původ iluzí a osvícení. Z těch, co se snaží

odseknout kořeny záměru pomocí zazenu, osm nebo devět z desíti
spatří pravdu okamžitě.

10. Přímý zásah tady a teď

Pokud chceme pracovat s tělem a myslí, jsou tu přirozeně dva způsoby, jak to udělat. Jeden spočívá v návštěvě mistra a poslouchání jeho učení. Ten druhý způsob je snažit se cvičit zazen.

Když posloucháme učení, naše vědomí je svobodné a může se volně pohybovat. Když cvičíme zazen, naše cvičení a zkušenost má pevný základ. Proto když se snažíme vstoupit do pravdy buddhismu, nemůžeme dostat zásah, pokud ignorujeme jeden z těchto dvou způsobů.

Obecně vzato, všichni máme tělo a mysl. Je nevyhnutelné, že jsme někdy silní v cvičení a jindy slabí. Někdy jsme stateční a jindy zbabělí. Ale když použijeme tyto stavy těla a mysli, které jsou někdy v pohybu a jindy v klidu, můžeme sami sebe přímo zažít jako Buddhu. To je prostě přímý zásah.

Jinými slovy, pokud následujeme zkušenost Gautamy Buddha, aniž bychom měnili toto tělo a mysl, které máme už dávno, pak můžeme říct, že jsme přímo tady a teď, a můžeme to nazvat přímý zásah. To znamená prostě následovat Gautamu Buddhu, takže to už není naše staré hledisko. Je to prostě být zasažen přímo, takže to není získání nějakého nového stavu.